Kováts Balázs az Alisca Borrendben

A 2004 februárjában rendezett szekszárdi borászbálon avatták fel az Alisca Borrend két új tagját, *Steitz Jánost*, a Tolnai Borvidék titkárát és *Kováts Balázst*, a PA Rt. térségi kapcsolatokért felelős vezető mérnökét.

Kováts Balázst sokan a borkultúra elkötelezett híveként ismerik. A Paksi Borbarát Klub elnökeként, elismert hobbiborászként, de még a munkahelyi tevékenysége és rendezvények kapcsán is megmutatta segítő támogatását e területen.

– Melyek az Alisca Borrend legfontosabb ismérvei?

– Mint Magyarország történelmi borvidékeire jellemző, a Szekszárdi Borvidéken is működik borrend, amely itt a történelmi múltat idéző Alisca nevet viseli. Az 1988 óta tevékenykedő szekszárdi borrendnek negyvennégy „rendes" tagja van, emellett létezik az ún. „tiszteletbeli" tagság is. A rendes tagsághoz valamilyen módon kötődik a szőlészet, a borászat vagy más olyan felmutatható eredmény, mely alapján a rend a sorába fogadja az új tagot. Több ajánló, majd a Rend Nagytanácsának ülésén 100 %-os szavazás kell ahhoz, hogy valaki jelöltté válhasson. A jelöltet a nyilvánosság előtt zajló, eredményes vizsga után lehet taggá avatni. Számunkra igen nagy megtiszteltetést jelentett, hogy az Alisca Borrend a „rendes" tagjai sorába hívott, annak tudatában, hogy mi nem a szekszárdi, hanem a tolnai vidékhez tartozunk. Ezt a megnyilvánulást egy olyan nyitásnak értékeltük, mellyel a Szekszárdi Borvidék ismét kezet nyújt a Tolnai Borvidéknek.

– Hogyan szereztél tudomást a jelölésedről?

– Telefonon kerestek meg, és hívtak egy beszélgetésre Szekszárdra. Nagyon meglepődtem, amikor tájékoztattak a Nagytanács tagságomra vonatkozó határozatáról. Ezt igen komoly megbecsülésnek tekintettem, és boldogan elfogadtam.

– Hol, milyen körülmények között történt a vizsga, az avatás?

– Erre Szekszárdon, a borrendi bálon került sor. Itt ismertették azon indokokat, mely alapján a tagságra javasoltak bennünket. Mint kiderült, a szekszárdi borászok figyelik, hogy ki segíti őket. Érzékelték és értékelték, amint sok éven keresztül innen Paksról igyekeztem támogatni ügyeiket, komolyan foglalkoztam a borfogyasztás kultúrájának terjesztésével, és mint gyakorló szőlőtermesztőnek, borosgazdának affinitásom is van e mesterséghez.

Igazi megmérettetés volt számomra a vizsga, hiszen híres borászdinasztiák előtt, kétszáz főnyi értő közönség szeme láttára kellett számot adnom felkészültségemről. Első feladatként fel kellett ismernem egy hegyes, ún. fugatüskével ellátott kovácsoltvas gyertyatartót, ami a mustgáz jelzésére is szolgált. Ezt követően egy nagyon régi baltás metszőkést, ismertebb nevén kacort kellett bemutatnom, majd pedig lopótökkel kellett hordóból bort kivenni, és pohárba tölteni. A legkönnyebb feladatot számomra a borfelismerés jelentette, amikor is az Alisca Borrend „zászlósborát", a többihez képest kiugróan jó minőségű, 1997-es „Szekszárdi óvöröst" kellett felismerni. A vizsgafeladatok sikeres teljesítése után következett az eskütétel, a kacorkéssel történő avatás, majd megkaptam a bronzmedált és a tagsági okiratot. Nagy élmény és óriási kitüntetés volt.

– Milyen kötelezettségekkel jár a borrendi tagság?

– Részt kell venni rendezvényeken, közös felvonulásokon, a Szekszárdi Szüreti Fesztiválon. A hazai és külföldi eseményeken való képviselet mellett előadások tartása, a borvidék és a pincészetek népszerűsítése, marketingjük, reklámozásuk segítése is a feladatok közé tartozik.

– Mióta foglalkozol borászattal?

– 1988-ban vásároltam a Sánc-hegyen egy építési telket, amely eredendően szőlőskert volt. Korábban nem foglalkoztam szőlővel, de nem vitt rá a lélek, hogy kivágjam, és mivel meghagytam, hát műveltem. Akitől a telket vettem, ő lett az én kiváló tanítómesterem. Kizárólag vörösborokkal foglalkozom, a Cabernet Savignon a kedvencem. 1997-ben indultam először borversenyen, azóta jó néhány aranyérmes borral is büszkélkedhetem. Mostanában inkább a borbírálattal foglalkozom.

– Milyen lehetőségeket látsz a borkultúra színvonalának emelésére, terjesztésére?

– A borkultúra terjesztését nehéz csak szóban megvalósítani. A fizikai találkozás és a beszéd öröme együttesen viheti csak előre ezt az ügyet. 1998-ban a Paksi Borbarát Klub megalakításával a borfogyasztás szép oldalát helyeztük előtérbe, és sok hasznos ismeret terjesztését is előmozdítottuk különböző előadások szervezésével. Nagy örömmel vettem a hölgyek megjelenését is Pakson a borkultúra terjesztésében, és jó lenne, ha még több, a közösségért tevékenykedő civil szervezet alakulna a bor szépségének megismertetésére!

– Köszönöm a beszélgetést! LA